

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: **nezletilý J. A.**
zastoupen zákonným zástupcem - otcem A. J.
právně zastoupen JUDr. Athanassiose Pantazopoulosem, advokátem
se sídlem Slavíkova 19, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2021, č. j. OAM-173/ZA-P07-HA13-2021, o udělení mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

- 1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného (dále také jen „*napadené rozhodnutí*“) nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o azylu*“).
- 2. Žádost o udělení mezinárodní ochrany podal dne 17. 3. 2021 za nezletilého žalobce (dále

jen „žalobce“) jeho zákonný zástupce (dále také jen „otec“). Uvedl, že žalobce se narodil na území České republiky (dále jen „ČR“). O udělení mezinárodní ochrany jménem nezletilého žalobce žádá z důvodu, že celá rodina pobývá v ČR a musí se o dítě postarat. Odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné odkazuje na zamítnutí žádosti žalobcových rodičů a sourozenců o udělení mezinárodní ochrany v ČR s tím, že v případě nezletilého žalobce neexistují žádné zvláštní důvody pro odlišné rozhodnutí, protože jeho obavy z návratu do země původu jsou totožné s obavami jeho rodičů a v jejich případě nebyly shledány důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Uvedený závěr dle žalovaného platí i pro žalobce, žádost žalobce označil za účelovou, jejímž jediným důvodem byla legalizace pobytu a sloučení rodiny, k čemuž však zákon o azylu neslouží. Odkázal žalobce na řešení tohoto důvodu prostřednictvím zákona o pobytu cizinců.

II. Obsah žaloby

3. Uvedené rozhodnutí napadl žalobce prostřednictvím svého právního zástupce včas podanou žalobou. Namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu věci a jeho právní posouzení.
4. Předně uvedl, že žalobce je šestiměsíční nezletilé dítě, zcela závislé na péči a výživě rodičů, a proto veškeré skutečnosti, které se týkají jeho rodičů, případně i sourozenců, mají na něho stejný dopad. Otec žalobce je křesťanským farářem aktivně praktikujícím křesťanskou víru. Stejného vyznání je i matka žalobce a jeho tři starší sourozenci. Celá rodina ještě před narozením žalobce podala v ČR žádost o udělení mezinárodní ochrany vzhledem k odůvodněným obavám o svůj život právě kvůli náboženskému přesvědčení rodiny. Žalobce bude rovněž veden ke křesťanské víře. Dále uvedl, že Pákistán je zemí většinově muslimskou, křesťané jsou minoritní skupinou obyvatelstva, která je pronásledována. Otec žalobce byl sám několikrát napaden, oběťmi útoků byli také členové jeho rodiny – otec a bratr. Rodiče žalobce předložili ke svým již dříve podaným žádostem o udělení mezinárodní ochrany velké množství listinných důkazů, včetně zpráv lidskoprávních organizací.
5. Zástupce žalobce namítá, že správní orgán nedostatečně zkoumal a zhodnotil skutkový stav věci. Napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné, nedostatečně odůvodněné a neobjektivní, správní orgán důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu zlehčuje, když tvrdí, že šestiměsíčnímu dítěti nehrozí žádné nebezpečí. Žalovaný používá tristní argumentaci opřenou o to, že nezletilý žalobce jen těžko mohl vyvíjet nějaké aktivity, které by samy o sobě zapříčinily jeho pronásledování, a není tedy osobou přímo ohroženou návratem do Pákistánu.
6. Dále namítá, že nezletilý žalobce nemůže být sám repatriován do země původu, kterou navíc nezná a nemá v ní žádné zázemí. Poukázal na to, že žalobce je členem rodiny křesťanského faráře a veškeré negativní dopady na jeho rodiče se vzhledem k jeho věku a závislosti na rodičích z logiky věci týkají také jeho samotného. Upřesnil, že rodiče a tři sourozenci žalobce jsou také žadateli o mezinárodní ochranu v ČR, v současné době probíhá řízení u Nejvyššího správního soudu, který posuzuje kasační stížnosti celé rodiny z důvodu neudělení mezinárodní ochrany správním orgánem a potvrzení tohoto rozhodnutí Krajským soudem v Hradci Králové.
7. Má rovněž za to, že žalovaný při svém rozhodování nezohlednil nejlepší zájem dítěte ve

smyslu čl. 2, 3 a 6 Úmluvy o právech dítěte. Vzhledem ke svému nízkému věku je žalobce závislý na svých rodičích. Zdůraznil, že dle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte musí být zájem dítěte předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, správními nebo zákonodárnými orgány. Hledisko nejlepšího zájmu dítěte přenáší ESLP také do oblasti posuzování zásahu smluvních stran Úmluvy do rodinného života cizinců ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jež se dotýkají (především nezletilých) dětí, a přisuzuje se mu v recentní judikatuře zásadní význam. Odkázal v tomto směru na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Azs 353/2020-29, či ze dne 16. 3. 2020, čj. 5 Azs 404/2019-28.

8. Vzhledem ke skutečnosti že otec žalobce prohlásil, že nezletilý bude také vychováván a veden ke křesťanství, hrozba perzekuce se týká i jeho. Přitom otec žalobce není jen věřícím v soukromí domova, ale je aktivním šířitelem této víry, vystupoval v Pákistánu veřejně, vedl bohoslužby, měl na starosti věřící obec. V současné době vystupuje na sociálních sítích (YouTube), správnímu orgánu předložil videozáznamy ze svých kázání. Přivedl původně islámské věřící ke křesťanství, za což těmto osobám i otci žalobce hrozí smrt.
9. V souvislosti se situací v Pákistánu, zejména co se týká trestů za rouhání (vyznání jiné než islámské), přístupu k menšinám, zacházení ze strany státních orgánů apod., odkázal na Rezoluci Evropského parlamentu ze dne 29. 4. 2021, v níž parlament vyjádřil své stanovisko k běžným praktikám v Pákistánu (viz příloha žaloby na č.l. 13-16 soudního spisu). K pronásledování křesťanů v Pákistánu podpůrně odkázal na články v časopisu Reflex, Hospodářských novinách, Proglasu.
10. Ze všech uvedených důvodů má žalobce za to, že v případě jeho nuceného návratu do země původu by došlo k porušení mezinárodních závazků, které ČR má, zejména Ženevské úmluvy o právním postavení uprchlíků a Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění pozdějších protokolů, především jejího článku 3 a 6. Připomněl rovněž dodržení zásady non-refoulement.
11. Závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost žalobních námitek, s nimiž současně nesouhlasí. Odkázal na obsah správního spisu i napadeného rozhodnutí, na jehož správnosti i zákonnosti setrval. Shromážděné podklady pro rozhodnutí považoval za dostatečné a objektivní, skutkový stav za náležitě zjištěný. V případě žalobce však neshledal žádné důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany.
13. Shrnul, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany nezletilého žalobce je sloučení s jeho rodinou, která pobývá v ČR. Jiné důvody zákonný zástupce žalobce neuvedl, naopak sám sdělil, že jeho nezletilý syn se narodil až v ČR a zde nemá žádné problémy. V rámci správního úkonu, při němž byl zákonný zástupce žalobce dne 21. 7. 2021 seznámen s podklady rozhodnutí, doložil materiály, které se dle jeho slov týkají jeho vlastní situace v Pákistánu, kdy je hledán dvěma osobami, které ho chtějí zabít. Uvedený problém se proto týká i jeho syna.

14. Dle žalovaného je hlavním důvodem podané žádosti nezletilého žalobce legalizace jeho dalšího pobytu na území ČR, neboť zde pobývá celá jeho rodina. Další důvody, které zákonný zástupce žalobce zmínil až v průběhu správního úkonu, při němž byl dne 21. 7. 2021 seznámen s podklady rozhodnutí, a na nichž nyní staví základ podané žaloby, se týkají pouze vlastní osoby zákonného zástupce žalobce.
15. K tomu žalovaný připomněl a doplnil, že dne 4. 9. 2017 podali rodiče nezletilého žalobce a jeho sourozenci v ČR žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný jim dvěma rozhodnutími ze dne 3. 4. 2019 mezinárodní ochranu neudělil. Krajský soud v Hradci Králové ve spojeném řízení rozsudkem dne 24. 2. 2020, čj. 30 Az 8/2019-31 jejich žaloby proti uvedeným rozhodnutím zamítl. Uvedený rozsudek všichni napadli kasační stížností, kterou Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 30. 9. 2021, čj. 6 Azs 38/2020-68 odmítl pro nepřijatelnost.
16. Žalovaný k obsahu žaloby a uplatněným žalobním bodům odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a výše citovaných rozhodnutí rodinných příslušníků žalobce ze dne 3. 4. 2019, jejichž správnost byla potvrzena dvěma soudními instancemi (viz výše). Žalovaný na jejich odůvodnění proto odkazuje a trvá na zákonnosti a správnosti žalobou napadeného rozhodnutí.
17. Žalobu navrhl zamítnout jako nedůvodnou.

IV. Replika žalobce

18. K vyjádření žalovaného zástupce žalobce uvedl, že otec žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany jménem svého nezletilého syna v době, kdy ještě nebylo rozhodnuto Nejvyšším správním soudem o kasační stížnosti rodinných příslušníků žalobce. Výsledek kasačního řízení v té době nemohl předjímat. Namítl, že nezletilé dítě je zcela závislé na péči rodičů, v případě nutnosti návratu do země původu by se s nimi muselo vrátit do Pákistánu.
19. Žalovaný dle zástupce žalobce nedoložil žádné relevantní důkazy, kterými by vyvrátil, že: 1) rodinní příslušníci žalobce jsou silně věřící praktikující křesťané, otec je navíc aktivním kazatelem (doloženo videozáznamy, fotografiemi), 2) Pákistán je zemí většinově muslimskou, křesťané jsou minoritní skupinou obyvatelstva, která je pronásledována. Oficiální název tohoto státu je Pákistánská islámská republika, státním náboženstvím je stanoven islám, 97 % obyvatelstva je islámského vyznání (viz Wikipedia), 3) oběťmi náboženských útoků byli členové rodiny otce žalobce (otec, bratr i on sám).
20. Dále citoval z rozsudků Nejvyššího správního soudu týkajících se přiměřené pravděpodobnosti budoucího pronásledování (viz zejména rozsudek ze dne 26. 3. 2008, čj. 2 Azs 71/2006) a prospektivnosti posuzování odůvodněnosti obav z pronásledování (viz rozsudek ze dne 25. 4. 2019, čj. 5 Azs 207/2017).
21. Namítl, že žalovaný nedostatečně zkoumal a zhodnotil skutkový stav věci. Zopakoval žalobní argumentaci uvedenou pod bodem 5 až 10 tohoto rozsudku.
22. Sdělil soudu, že tři nezletilí sourozenci žalobce disponují povolením k trvalému pobytu na území ČR, rodiče žalobce na výsledek žádostí o trvalý pobyt zatím čekají. Na podané žalobě setrval.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

23. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek ve smyslu § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. O žalobě rozhodl při jednání. Žalobu důvodnou neshledal.
24. Ze správního spisu soud zjistil následující rozhodné skutečnosti:
25. Žádost o udělení mezinárodní ochrany podal dne 17. 3. 2021 za nezletilého žalobce jeho otec. Uvedl, že jeho syn se narodil na území ČR, je pákistánské státní příslušnosti, pandžábské národnosti a bude křesťanského vyznání, nebude veden k žádnému politickému přesvědčení. Jeho zdravotní stav je dobrý. O mezinárodní ochranu za něho jeho otec žádá proto, že celá rodina pobývá v ČR a musí se o dítě postarat. Jiné důvody neuvedl.
26. Dne 22. 4. 2021 žalobcův otec v rámci provedeného pohovoru potvrdil, že jediným důvodem podané žádosti jeho syna je sloučení rodiny. Uvedl, že sám nyní pracuje na poloviční úvazek jako řidič. Zmínil se o tom, že dne 11. 3. 2021 navštívil pákistánskou ambasádu v Praze kvůli superlegalizaci svého oddacího listu, neměl s tím žádné problémy. Bylo mu tam i sděleno, že nezletilému žalobci cestovní pas nevydají, neboť jej v Praze nevydávají, musel by kvůli tomu cestovat do Německa (sourozenci žalobce pasy mají). Potvrdil, že jemu, matce žalobce a jeho třem sourozencům nebyla v ČR udělena mezinárodní ochrana, zdejší krajský soud jejich žaloby zamítl, o kasační stížnosti nebylo zatím rozhodnuto.
27. Ve správním spisu jsou dále založeny informace shromážděné žalovaným ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Pákistánu. Při posouzení žalobcovy žádosti žalovaný vycházel konkrétně z informace OAMP: Pákistán, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze 7. 9. 2020; Informace MZV ČR, čj. 110787-6/2021-LPTP ze dne 6. 5. 2021.
28. Dne 21. 7. 2021 si otec žalobce v rámci seznámení s podklady rozhodnutí (§ 36 odst. 3 správního řádu) pořídil fotokopii výše uvedených podkladů. V návrhu na doplnění podkladů uvedl, že disponuje videozáznamem, který souvisí s jeho vlastními potížemi, žalobce se narodil v ČR a nemá zde žádné problémy. Doložil: zprávu Evropské komise o utlačování osob v Pákistánu a materiály (dopis, novinový článek), dokládající, že přivedl dvě osoby od islámu ke křesťanství, které ho ve vlasti hledají a chtějí ho zabít. Dále uvedl, že má se svým notebooku videozáznamy, které chce správnímu orgánu ukázat (zachycující pokřtění jedné z těchto osob a jak vede mši v kostele). Jeho život je v ohrožení, a proto se tento problém týká i žalobce.
29. Krajský soud konstatuje, že je mu i z jeho vlastní úřední činnosti znám výsledek soudního řízení ve věci rodičů a nezletilých sourozenců žalobce (viz bod 15 tohoto rozsudku).
30. Při jednání soudu zástupci účastníků přednesli a odkázali na svá písemná podání ve věci, setrvali na svých závěrečných návrzích.
31. Na základě výše uvedeného zjištěného skutkového stavu věci dospěl soud k následujícím právním závěrům:
32. Z § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny

důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud ministerstvo dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, posoudí v souladu se zákonem, zda cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

33. Podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod [písm. a)], nebo že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště [písm. b)].
34. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se „*pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*“ Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí „*státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.*“ Podle ustanovení § 2 odst. 7 stejného zákona „*pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.*“
35. Standardem pro zkoumání odůvodněného strachu z pronásledování je test přiměřené pravděpodobnosti, který vymezil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82 tak, že přiměřená pravděpodobnost nežádoucího důsledku návratu do země původu je dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. Neznaменá to však bez dalšího, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane.
36. Krajský soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, jejíž důvodnost by sama o sobě postačovala k jeho zrušení. V otázce požadavků na kvalitu odůvodnění správního rozhodnutí lze poukázat například na rozsudek ze dne 16. 6. 2006, čj. 4 As 58/2005-65, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že z rozhodnutí správního orgánu musí být mimo jiné patrné, „*proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné, nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti přdestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů.*“ Jinými slovy z rozhodnutí správního orgánu musí plynout, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný, jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil. Povinnost odůvodnit rozhodnutí však z druhé strany nemůže být chápána tak, že vyžaduje podrobnou odpověď na každý argument účastníků řízení (srov. obdobně například nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2012, sp. zn. IV. ÚS 3441/11).

37. Námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajský soud nepřisvědčil. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, jaký ve správním řízení zjištěný skutkový stav vzal žalovaný za rozhodný, jaké podklady pro rozhodnutí opatřil, jak naložil s předloženými podklady a jak uvážil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech při hodnocení zákonných důvodů pro udělení mezinárodní ochrany podle §§ 12 až 14b zákona o azylu. Krajský soud konstatuje, že smyslem soudního přezkumu není podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto soud může v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí na toto odůvodnění odkazovat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, nebo rozsudek stejného soudu ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47).
38. Z podané žádosti nezletilého žalobce o udělení mezinárodní ochrany vyplývá, že jejím jediným důvodem je sloučení rodiny a legalizace pobytu žalobce na území ČR, neboť zde pobývá celá jeho rodina. Jejím členům však nebyla udělena žádná z forem mezinárodní ochrany.
39. Krajský soud souhlasí se žalovaným v tom, že otec žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, z nichž by vyplynulo, že nezletilý žalobce by byl (resp. mohl být) ve své vlasti azylově relevantním způsobem pronásledován. Pronásledování za uplatňování politických práv a svobod nepřichází s ohledem na žalobcův nízký věk a místo narození (narodil se na území ČR) v úvahu, zejména pokud i otec žalobce v průběhu správního řízení uvedl, že tento nebude veden k žádnému politickému přesvědčení. Námitky ve vztahu k neudělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu žaloba ani neobsahuje. Ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu se na případ žalobce nevztahuje.
40. Výčet důvodů pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Existence rodinných vazeb v ČR, snaha o sloučení rodiny a legalizace pobytu na území však do uvedeného výčtu nespádají. Rovněž z konstantní judikatury Nejvyššího správního vyplývá, že samotná snaha o legalizaci pobytu není azylově relevantním důvodem (srovnej například rozsudky ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69, ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 - 44, ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81, ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 - 94 nebo ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54), jakož i to, že azyl je institutem zcela výjimečným, který neslouží jako náhrada institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003). V této souvislosti lze přiměřeně odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005 - 60, v němž se uvádí, že „*Institut azylu není nástrojem k řešení nepříznivé osobní či ekonomické situace žadatele. Právo na azyl založené na mezinárodních úmluvách totiž v sobě nezahrnuje právo osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život odpovídající jejím představám, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel (popřípadě též jeho rodinný příslušník) ve vlastní zemi vystaven pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě existují-li jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo „nehumánní“ azyl neudělit.*“
41. V žalobě je opakovaně poukazováno na skutečnost, že nezletilý žalobce je zcela závislý na svých rodičích, je členem rodiny křesťanského faráře a veškeré negativní dopady na jeho rodiče se ho přirozeně dotýkají. Otec žalobce dne 21. 7. 2021 v rámci seznámení s podklady rozhodnutí týkající se nyní projednávané věci doložil písemnosti, které

vztahuje ke své osobě (nikoli k osobě nezletilého žalobce) a tvrzeným potížím v souvislosti s praktikováním své křesťanské víry a vykonáváním funkce křesťanského faráře. Zde krajský soud upozorňuje, jak již bylo výše opakovaně uvedeno, že žádost otce žalobce a dalších rodinných příslušníků o udělení mezinárodní ochrany v ČR nebyla shledána důvodnou, proto v tomto řízení již nelze posuzovat otcem tvrzené potíže v zemi původu z důvodu praktikování křesťanské víry, o nichž již bylo pravomocně rozhodnuto. Jiný důvod ve smyslu taxativního výčtu dle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu než souvislost s náboženstvím otce žalobce žaloba neuvádí.

42. Soud na základě výše uvedeného ve shodě se žalovaným neshledal, že by žalobce mohl mít v případě návratu spolu se svými rodiči do Pákistánu odůvodněný strach z pronásledování pro některý z důvodů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Pokud zástupce žalobce v replice uvedl (bez bližšího odůvodnění), že oběťmi náboženských útoků v zemi původu byli členové rodiny otce žalobce (otec, bratr i on sám), pak se jedná o novou skutečnost, kterou neuvedl v průběhu správního řízení a která byla navíc uplatněna po lhůtě pro podání žaloby (srovnej § 72 odst. 1 a 4 s. ř. s. ve spojení s § 32 odst. 1 zákona o azylu), proto k ní soud nepřihlédl.
43. Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. V § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta. Uvedené ustanovení, ač jediným důvodem podané žádosti nezletilého žalobce bylo „sloučení rodiny“, však na žalobce nedopadá, neboť není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž by byl udělen azyl dle § 12 nebo § 14 citovaného zákona.
44. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. Krajský soud zdůrazňuje, že institut humanitárního azylu byl zákonodárcem určen pro případy, jež nelze podřadit pod žádný z důvodů předpokládaných v ustanoveních § 12 a § 13 zákona o azylu, pokud by současně nebylo humánní azyl neposkytnout. Azyl z humanitárního důvodu je třeba vnímat jako výjimečný a mimořádný institut. Žadatel o mezinárodní ochranu nemá na udělení humanitárního azylu právní nárok. Správní orgán posuzuje, zda se jedná u konkrétního žadatele o případ hodný zvláštního zřetele a teprve následně uváží, zda žadateli udělí humanitární azyl či nikoli. K soudnímu přezkumu rozhodnutí, které je založeno na správním uvážení lze doplnit, že soud takové rozhodnutí přezkoumá pouze po formální stránce, po věcné stránce jen v tom ohledu, zda správní orgán nepřekročil při správním uvážení zákonné meze, tj. zda nevybočil z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je jeho úvaha v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy jeho úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Pokud správní uvážení tyto předpoklady splňuje, není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, a ze dne 27. 11. 2003, č. j. 4 Azs 27/2003-55). V rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době*

přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“ Během správního řízení otec žalobce nepoukazoval na žádné mimořádné okolnosti či např. zdravotní obtíže žalobce, pro které by nebylo možné jeho vycestování do země původu. O žalobce celodenně pečují jeho rodiče, kteří jsou zdraví a svéprávní. Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, jenž neshledal v případě žalobce žádný důvod hodný zvláštního zřetele, který by mohl vést k udělení humanitárního azylu. Soud dále připomíná, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu nelze ani existenci rodinných vazeb (které se žalobce svou žádostí dovolává) považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů (srovnej např. jeho rozsudek ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003).

45. Vzhledem k tomu, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí současně posuzoval, zda žalobce nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany, jak je mu uloženo ustanovením § 28 zákona o azylu ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu.
46. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
47. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
48. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je subsidiární ochrana na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, avšak u nichž by bylo z důvodů vypočtených v § 14a zákona o azylu neúnosné požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel především z výpovědi otce žalobce a z informací získaných v průběhu správního řízení (viz výše), které lze označit za objektivní, aktuální a dostatečné k posouzení této věci. Žalovaný rovněž odůvodnil, proč se podrobněji nezabýval otcem žalobce doloženými doklady (nevztahují se přímo k osobě žalobce, viz odůvodnění na straně 5 napadeného rozhodnutí).
49. Z informace OAMP, Pákistán - Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 7. 9. 2020 vyplývá, že Pákistán dosud patří mezi země, kde dosud nebyl zrušen trest smrti. Ten je ukládán za vraždu, činy spojené s terorismem, za znásilnění, únos obchodování s drogami, cizoložství, odpadlictví (od islámu), zradu, vojenské trestné činy a rouhání, přičemž zákony o rouhání platí pro muslimy i nemuslimy. Otec žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádnou skutečnost nasvědčující tomu, že by nezletilému žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma uložením nebo vykonáním trestu

smrti. Lze tak souhlasit se žalovaným, že žalobce nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu.

50. Žalovaný se vypořádal i s neexistencí hrozby v podobě ohrožení na životě, mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, když mj. přílehavě poukázal na čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, z něhož vyplývá, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponížení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Ze skutečnosti, že v některé zemi panuje problematická situace v oblasti ochrany lidských práv, nelze obecně usuzovat, že veškerí obyvatelé této země jsou pronásledováni ve smyslu zákona o azylu. Žalobce se narodil na území ČR, nemohl tedy ani mít žádné potíže s pákistánskými státními orgány, z jejichž strany by musel popsanému jednání čelit, či se obávat, že by mu hrozilo (nebyl uveden žádný relevantní důvod) v případě návratu do vlasti.
51. V průběhu správního řízení dále nebylo prokázáno, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Problematické existence zákonných důvodů pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu se žalovaný věnoval na straně 9 napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že z informačních zdrojů vyplývá, že v Pákistánu neprobíhá žádný trvalý ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno považovat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. S uvedeným závěrem se soud ztotožňuje.
52. Souhlasit lze i se závěrem žalovaného, podle kterého vycestování žalobce není ani v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Neudělením mezinárodní ochrany, respektive návratem do země původu, nedojde k zásahu do rodinného a soukromého života žalobce. Žalobce je v celodenní péči svých rodičů, jimž rovněž nebyla udělena mezinárodní ochrana v ČR a je pouze na nich, jakým způsobem upraví jeho další pobyt zde, či zda zvolí jiné možnosti. Žalobce nemá na území České republiky žádné jiné rodinné vazby než výše popsané a vycestováním nedojde k žádnému zásahu do jeho stávajících rodinných vazeb. Žalobce se přitom nemůže bez dalšího domáhat toho, aby mu bylo umožněno realizovat rodinný a soukromý život s rodiči právě na území České republiky. Důvody pro udělení doplňkové ochrany dle §14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu soud rovněž neshledal. Obiter dictum soud poznamenává, že nezletilí sourozenci žalobce, jak vyšlo v průběhu řízení najevo, mají na území ČR uděleno povolení k trvalému pobytu. Zcela jistě je to možnost i pro žalobce a jeho rodiče, kteří na vyřízení uvedeného povolení čekají. K řešení pobytových záležitostí cizinců je primárně určen zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, jak ostatně napovídá jeho název, a tam uvedené instituty, přičemž k legalizaci pobytu nelze zneužívat zákon o azylu.
53. V této souvislosti soud nepřisvědčil ani žalobní námitce, že žalovaný při svém rozhodování nezohlednil nejlepší zájem dítěte ve smyslu čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte spojený s právem rodiny na soukromý a rodinný život. Soud zastává názor, že situace, v níž je cizinci znemožněn jeho rodinný a soukromý život v jeho zemi původu (tj. kdy k případnému porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod dojde až po návratu do země původu), vyžaduje velmi přísné podmínky pro to, aby mohly být aplikovány extraterritoriální účinky čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že ne

každý zásah do morální a fyzické integrity (tj. do soukromého či rodinného života), který by případně znamenal porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, je dostatečný pro spuštění extraterritoriálního účinku čl. 8 této úmluvy. Musí jít o flagrantní porušení (srov. F. proti Spojenému království, rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 22. 6. 2004, stížnost č. 17341/03; Paramsothy proti Nizozemí, rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 10. 11. 2005, stížnost č. 14492/03; Bensaid proti Spojenému království, rozsudek ze dne 6. 2. 2001, stížnost č. 44599/98, bod 48). V projednávaném případě však žalobci nehrozí flagrantní zásah do soukromého a rodinného života v zemi jeho původu. Nejlepším zájmem žalobce jakožto nezletilého dítěte je v tomto ohledu vyrůstat se svými rodiči, a v tom mu není nikterak bráněno. Případný návrat do země původu nebude s tímto jeho nejlepším zájmem v rozporu. „*Právo na azyl založené na mezinárodních úmluvách totiž v sobě nezahrnuje právo této osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život odpovídající jeho představám, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel (popřípadě též jeho rodinný příslušník) ve vlastní zemi vystaven pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě existují-li jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo nehumánní azyl neudělit*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005-60). Žalobci je třeba rovněž připomenout, že na udělení mezinárodní ochrany není právní nárok. K tomu je třeba splnění v zákoně o azylu taxativně stanovených podmínek, resp. naplnění zákonných důvodů. Proto nelze žalobci přisvědčit v jeho názoru, že neudělení mezinárodní ochrany samo o sobě je v rozporu s nejlepším zájmem dítěte, a již jen proto by mělo být napadené rozhodnutí zrušeno.

54. Zákonným shledal soud i závěr žalovaného v souvislosti s ustanovením § 14b odst. 1 zákona o azylu, podle něhož se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Z výpovědi otce žalobce ani z obsahu správního spisu není patrné, že by v České republice byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce. Žalobce v tomto směru ničeho nenamítal.
55. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení (§ 50 odst. 2, 3 a 4 a § 52 správního řádu), proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

VI. Náhrada nákladů řízení

56. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Ze správního spisu však nevyplývá, že by žalovanému vznikly nad rámec jeho úřední činnosti v souvislosti se soudním řízením nějaké náklady. Proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 30. ledna 2023

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně